

Arrest

nr. 164 292 van 18 maart 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 10 september 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 augustus 2015 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Aan verzoeker wordt op 26 augustus 2015 een inreisverbod opgelegd van vier jaar. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

*“Aan de heer
[...]*

In voorkomend geval ALIAS

wordt een inreisverbod voor 4 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 26/08/2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor valsheid in geschriften en gebruik.

PV nr (...) van de Federale politie Brunat Zaventem.

Betrokkene heeft geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden. Hij heeft gebruik gemaakt van een vals/vervalst Italiaans paspoort. Aangezien hij dit document aan de politie heeft voorgelegd, is het bewezen dat hij hiermee trachtte, op een frauduleuze manier, verblijfsrechtelijk voordeel uit te halen.

Bovendien heeft hij geen gekend of vast verblijfsadres.

Het is daarom dat een inreisverbod van 4 jaar wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van vier jaar:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 3° alinea van de Wet 15/12/1980 heeft:

- de onderdaan van een derde land fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor valsheid in geschriften en gebruik.

PV nr (...) van de Federale politie Brunat Zaventem.

Betrokkene heeft geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden. Hij heeft gebruik gemaakt van een vals/vervalst Italiaans paspoort. Aangezien hij dit document aan de politie heeft voorgelegd, is het bewezen dat hij hiermee trachtte, op een frauduleuze manier, verblijfsrechtelijk voordeel uit te halen.

Bovendien heeft hij geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden ten einde in België te kunnen verblijven. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en de poging tot fraude, is een inreisverbod van 4 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij licht het middel toe als volgt:

« II.1.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.1.2. Artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Art. 74/11.[§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien : 1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden; 2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.] De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

II.1.3. Artikel 74/11, §1, derde lid stelt dat het inreisverbod maximum vijf jaar betreft, indien een onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt.

Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen.

Door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid verduidelijkt de verwerende partij dan ook geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact meent te moeten nemen.

Verwerende partij lijkt een termijn van vier jaar inreisverbod bij fraude als een nieuwe vaste regel te beschouwen, net zoals een twee jaar inreisverbod bij afwezigheid van fraude.

Verwerende partij is in het verleden op de vingers getikt door de Raad van State wat betreft de gebrekkige motivering van een inreisverbod. Nu lijkt zij een nieuw beleid te voeren door telkens vier jaar (bij fraude) en twee jaar (bij niet fraude) op te leggen, zonder iets aan haar motivering te verbeteren.

Verwerende partij toont op deze manier geenszins aan dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden van elk geval.

In die zin schendt de bestreden beslissing alvast het artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet alsook de materiële motiveringsplicht.

De thans weergegeven motivering kan immers geenszins de beslissing (om een inreisverbod van vier jaar op te leggen) schragen.

II.1.4. Maar er is meer. De wet stipuleert nochtans dat verwerende partij dient rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van een derdelander bij het nemen van een beslissing tot verwijdering.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

“Art. 74/13. [Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.]”

Uit de thans bestreden beslissing blijkt geenszins dat verwerende partij heeft rekening gehouden met de gezondheidstoestand of de familiale situatie van verzoekende partij.

II.1.5. Verzoekende partij is tevens van mening dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en artikel 74/11 en 74/13 Vreemdelingenwet heeft geschonden. »

2.1.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)”.

De Raad merkt op dat uit artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet volgt dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van “maximum” drie jaar op te leggen “indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan” (RvS 18 december 2013, nr. 225.871). De bestreden beslissing motiveert *in casu* dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Het derde lid van artikel 74/11, §1, bepaalt dat een inreisverbod op maximum vijf jaar kan worden gebracht “indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden”. Verzoeker kan dan ook niet worden bijgetreden waar hij stelt dat de verweerder een inreisverbod kan opleggen, maar dat hij hiertoe niet verplicht is. Uit artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet blijkt geen beoordelingsmarge voor het al dan niet opleggen van het inreisverbod, maar enkel wat betreft het bepalen van de duur van het inreisverbod. Verder merkt de Raad op dat niet enkel wordt verwezen naar de wettelijke bepaling, maar dat de bestreden beslissing wel degelijk de redenen vermeldt waarop ze genomen werd, met name het gebruik van vervalste documenten, in het bijzonder een vals Italiaans paspoort. Daarnaast wordt gemotiveerd dat verzoeker geen gekend en vast verblijfadres heeft in België. Deze feitelijke motieven worden door verzoeker niet betwist.

Verder motiveert de bestreden beslissing met betrekking tot de duur van het inreisverbod eveneens waarom voor een termijn van vier jaar werd gekozen, met name het illegaal verblijf en de poging om de Belgische overheid te misleiden met het oog op verblijf. De bestreden beslissing bevat wel degelijk een motivering met betrekking tot de duur van het inreisverbod. De motiveringsplicht strekt er niet toe dat er zou moeten worden gemotiveerd waarom niet voor een andere termijn werd gekozen. Het feit dat in gelijkaardige gevallen eenzelfde termijn zou worden opgelegd, is niet van die aard dat het de draagkracht van deze motivering aantast.

In de mate dat verzoeker aanvoert dat er rekening moest worden gehouden met de in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vernoemde belangen, merkt de Raad op dat verzoeker geen enkel concreet element aanvoert waarmee alsnog rekening had moeten worden gehouden. Verzoeker beperkt zich ertoe *in abstracto* te verwijzen naar deze bepalingen, doch toont geenszins concreet aan dat *in casu* werd nagelaten rekening te houden met alle elementen van de zaak. Het middel is niet gegrond.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. Hij licht het middel toe als volgt:

“II.2.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.2.2. Verzoekende partij vraagt zich af of het bewust PV's ten hare laste, waar naar de thans bestreden beslissing verwijst, wel degelijk in haar dossier zit.

Verzoekende partij vraagt zich dan ook af of er hier enig stuk van terugs te vinden is in haar dossier, dat essentieel is om de legaliteit van de bestreden beslissing te kunnen verifiëren.

Het is voor verzoekende partij onmogelijk om de legaliteit van de bestreden beslissing na te gaan zonder over het bewuste stuk te beschikken waaruit zou blijken dat verzoekende partij wel degelijk een PV heeft. Het is namelijk het “kroonstuk” waarop de bestreden beslissing gebaseerd is.

Indien het stuk niet in het administratief dossier zit, stelt verzoekende partij zich dan ook noodgedwongen op het standpunt dat het PV nooit is opgesteld en verzoekt uw Raad om de bestreden beslissing te vernietigen.

II.2.3. Thans wordt geen enkel stuk voorgelegd die de thans bestreden beslissing kan staven en is verzoekende partij van mening dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

Verzoekende partij is dan ook mening dat verwerende partij de materiële motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.”

2.2.1. Verzoeker werpt in het tweede middel de vraag op of het proces-verbaal, waarop de bestreden beslissing steunt, zich in het administratief dossier bevindt. Met betrekking tot aanwezigheid van een proces-verbaal in het administratieve dossier dient te worden opgemerkt dat het niet vereist is stukken die werden opgesteld in het kader van een lopend gerechtelijk onderzoek zich in het administratief dossier te bevinden. Het volstaat dat de bestreden beslissing op afdoende wijze steun vindt in het administratief dossier. *In casu* blijkt zich in het administratief dossier een “administratief verslag: openbare orde vreemdelingencontrole” te bevinden, opgesteld op 25 augustus 2015 door de federale politie ‘Brunat’ te Zaventem. Overigens worden deze vaststellingen door verzoeker niet betwist. Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend zestien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT